

Levélregény

BENKŐ ABSOLON I.

Ki is volt Benkő Absolon? Senki sem tudja. Felkerestem a szüleit, akik esküdtek rá, hogy ők Benkő Epsilon szülei, vagy Benkő Absoloné, maguk sem tudják biztosan, de mindegy, mert kéthónapos korában úgyis elhunyt agyérelmeszesedésben, azóta sem született gyermekük, pedig mindent megpróbáltak, beszéltek az orvossal is, sőt megkérdezték a szüleiket is, de azok sem tudták őket felvilágosítani, mert nekik sem voltak gyermekeik. Ekkor megkértem őket, engedjenek fel a fiatalon elhunyt szobájába. Ezen kérésemet felháborodva visszautasították, de szerencsére kárpótlásul arra hajlandónak mutatkoztak, hogy tíz percig meredten vizsgálják a szemközi tűzfalat.

Persze felosonhattam volna ezalatt, de nem akartam visszaélni a bizalmukkal. Így a rendelkezésemre álló időben leszaladtam a szemközi vegyesboltba, és vásároltam egy revolvért, hat töltényt és tizenöt deka parizert szeletben, aminek ekkor még én sem tulajdonítottam nagy jelentőséget. Milyen szerencse, hogy mégis eltitoltam előlük! Micsoda isteni sugallat készített erre, minő láthatatlan, óvó keze a sorsnak tétetett velem olyan cselekedeteket, miknek okát még magam sem bírtam adni. Lám, kifürkészhetetlen útjai a végzetnek! Tán mik eshettek volna kívül meg, ha nem ekként teszek – hisz így is mik estek kívül meg, hogy ekként tettem, arról még én sem bírok tudomással.

Végül is a szülők az erőszak nyomásának engedvén felengedtek, mint a Duna jege, csak ők a lányuk szobájába, aki – én tudom igazán – valójában a fiuk volt, és akinek azért adtak fiúnevet, hogy megmentse a gyermek életét a zsarnok Heródes martalócaitól, akiknek rettenetes emléke mit sem halványult kétezer esztendő óta. A szobában fenn az asztal köré ültünk, és megpróbálkoztunk halottidézőssel, csak hogy az elhunyt egyetlen szava nem jutott eszünkbe, s így tartalmi idézésekre voltunk kénytelenek szorítkozni, s ez nem segített. Ekkor öt percet kaptam, amire fegyverrel kényszerítettem őket, hogy magam maradhassak odabent. Mielőtt a lépcsőhöz értek volna, az asszony után szóltam, hogy legyen olyan kedves, vigye le a revolvért, és csúsztassa a felöltőm jobb felső zsebébe, de ne szóljon a férjének. Azt mondta, nem a férje, de akárki legyen is, nem szól neki róla, nem bízik ő az idegenekben. Nagyon hálás voltam, mert semmi kedvem nem volt még egyszer megmászni az emeletet. Végre egyedül maradtam. Annyi év fáradtságos kutatómunka után végre ráleltem a helyszínre, ahol nyugodtan megehetek tizenöt deka parizert!

Lassan láttam neki, először a héjukat hámoztam le, ha a műanyag borítással kis hús is levált, két fogam közé fogtam, és úgy hántottam le a javát. Hirtelen mintha el is feledtem volna, miért is kerestem Benkő Absolont, mintha unásig ismertem volna, és kifogtam volna minden kérdeznivalóból, mint egy hosszú, hatalmas barátság nyomában kullogó búcsúvacSORA. Mint Absolon testét ettem a parizert – finoman választottam le a bőréről – és mint vérét, nyeltem hozzá nagyokat. Míg nem egyszerre belém vágott a felismerés, és szétzúzta a végtelenné jegyezett pillanatát a testtelen időnek: egy héjat, inkább héjcsíkot lerágatlanul, inkább lehántatlanul dobtam, inkább hajítottam a szemétkosárba, inkább ne tettem, inkább ne csináltam volna ihyet, inkább ezt. Utánanyúlva érdekes világot fedeztem fel, egy réges-rég eltűnt narancs örökifjú kültakarója, egy tejeszacskó és megannyi papírlom, némely összegyűrten, s hozzá pár bontatlan boríték. Feladó Mijatjánk Hedvig, mint például:

< folyt. köv. >

Győrei Zsolt – Schlachtovszky Csaba